

HỒI THỨ TÁM MƯỜI BA

TIỂU CÔ NƯƠNG ÁP ĐẢO QUẦN TÀ

Lão đầu to hô lên một tiếng khạc ra một cục đờm đặc sệt nhỏ phóng bắn vào mặt Bao Bất Động.

Bao Bất Động nghiêng người đi tránh. Cục đờm đang lơ lửng không gian chuyển hướng vòng qua mé tai bên trái theo đường cánh cung đánh "tách" một tiếng bắn mạnh vào giữa trán Bao Bất Động.

Cục đờm đó kinh lực rất mạnh làm cho Bao Bất Động đau điếng. Gã lão đảo cơ hồ suýt ngất đi.

Nguyên cục đờm này đã bắn trúng huyết Dương Bạch trên mí mắt gã họ Bao.

Mộ Dung Phục thất kinh lắm bả:

- Trong cục đờm lão này có chứa kinh lực, cái đó chẳng lấy chi làm lạ, mà chỉ lạ ở chỗ cục đờm nhỏ phóng ra còn đang ở trên không mà sao lại chuyển hướng được?

Lão đầu to cười ha hả nói:

- Mộ Dung Phục! Lão phu không cần dùng lối "gậy ông đập lưng ông" mà chỉ cần người nói rõ được lai lịch cục đờm đó là lão phu phục sát đất rồi.

Mộ Dung Phục đang mải nghĩ về cục đờm tại sao lại chuyển hướng được? Bấy giờ thấy lão hỏi về lai lịch cục đờm, y cố ý suy nghĩ mà không ra được manh mối, nên chưa biết trả lời ra sao.

Thốt nhiên bên mình có thanh âm rất trong trẻo ôn hoà đáp:

- Đoan Mộc đảo chúa! Các hạ luyện thành được thuật "Ngũ đầu ^^ Thân Công" thiệt không phải dễ dàng! Nhưng các hạ đã tàn sát biết bao nhiêu sinh linh? Công tử tại hạ không muốn nói huych toẹt tuyệt kỹ của các hạ là có nhã ý tránh cho các hạ khỏi bị đồng đạo thù ghét. Có lý đâu công tử tại hạ lại dùng kỹ thuật đó để đối phó lại các hạ?

Mộ Dung Phục nghiêng đầu nhìn lại thì người đó chính là Vương Ngọc Yến. Y bất giác vừa kinh ngạc vừa mừng thầm.

Nguyên Mộ Dung Phục đã biết Vương Ngọc Yến thông minh tuyệt thế, bất luận sách vở gì cũng chỉ qua mắt nàng một lần là nàng thuộc ngay không bao giờ quên được. Chẳng thế mà bao nhiêu kinh điển về võ học cất trong Lang hoàng Các nàng đọc hết và thuộc lòng. Những môn sở trường võ công các nhà, các phái khắp thiên hạ nàng đều biết hết. Có điều nàng hiểu hết nhưng không sử dụng được mà thôi. Môn "Ngũ ^^ mẽ thân công" này mình chưa từng nghe ai nói đến mà nàng cũng biết rồi. Có điều mình chưa hiểu là nàng nói có đúng hay không mà thôi.

Lão già đầu to mặt đỏ như máu đột nhiên biến thành lợt lạt. Song chỉ trong nháy mắt, mặt lão trở lại hồng hào ngay. Lão cười nói:

- Con nhỏ kia! Mi nói những gì thế! Mi sao hiểu được võ công của ta? "Ngũ ^^ mễ thân công" là môn ích kỷ hại nhân, nham hiểm và độc ác vô cùng! Tu luyện môn đó làm chi? Dù sao mi đã gọi đúng được dòng họ của ta, cũng là hạng khá đấy.

Vương Ngọc Yến thấy lão nói vậy biết là mình đoán trúng rồi nhưng không chịu thừa nhận môn võ, vì môn đó có tính cách ty tiện ai cũng khinh bỉ.

Nghĩ vậy nàng trở giọng phỉnh phờ lão:

- Đoan Mộc động chúa động Xích Diệm trên núi Ngũ chỉ tại đảo Hải Nam, đã là người giang hồ còn ai không hay, còn ai chẳng biết, có chi là lạ? Tuyệt kỹ "Ngũ ^^ mễ thân công" của Đoan Mộc động chúa hẳn là do môn "Địa hỏa công" chế biến ra thành một môn thảo diệu vô song!

Địa hoá công tuyệt nghệ căn bản của phái Xích Diệm Động. Tôn chủ phái này đều họ Đoan Mộc. Lão đầu to này tên gọi Đoan Mộc Nguyên.

Đoan Mộc Nguyên nghe Vương Ngọc Yến nói rõ lai lịch mình, đã đem lòng khâm phục. Lão lại thấy chỗ nào nàng cũng có ý che dấu cái môn "Ngũ ^^ mễ thân công" chẳng tốt đẹp gì cho mình, đâm ra có cảm tình với nàng. Hướng chi cái động Xích Diệm còn con chẳng có tiếng tăm gì, cả cái môn phái nhỏ bé của lão cũng chẳng mấy người nghe đến tên. Thế mà nàng lại đề cao bằng những danh từ: "Còn ai không hay", "còn ai chẳng biết"... Khiến cho lão thích quá. Lão cười nói:

- Phải rồi! Phải rồi! Đó chẳng qua là chút tiền kỹ nhỏ mọn trong địa hoá công, phỏng có chi đáng kể? Lão phu đã có lời nói trước. Người giảng ra đúng môn phái của lão phu. Lão phu không làm khó dễ cho người nữa.

Đột nhiên có tiếng khóc nghẹn ngào rất nhỏ từ tảng đá đối diện phát ra. Tiếng khóc rất kỳ lạ như có như không. Người đó vừa khóc vừa nói:

- Đoan Mộc Nguyên! Lang quân ta cũng mấy người anh em có phải đều chết về tay người cả không? Người luyện cái môn "Ngũ ^^ mễ thân công" trời đánh ấy để sát hại bọn chúng chứ gì?

Người nói câu này ở trong tảng đá che lấp đi không trông rõ tướng mạo, chỉ thấp thoáng thấy mình mũ mặc áo đen. Người mũ cao cao, tay áo rộng thùng thình.

Đoan Mộc Nguyên cười ha hả đáp:

- Vị cô nương đó là ai đấy? Lão phu ghét cay ghét đắng cái môn "Ngũ đầu mễ thân công" chẳng biết nó là gì? Nương tử đừng nghe lời tiểu cô nương mồm năm miệng mười kia làm chi!

Người đàn bà nhìn về phía Vương Ngọc Yến vẫy tay nói:

- Tiểu cô nương ơi! Cô nương qua đây chơi. Tại hạ muốn hỏi cô một điều. Cái vẩy tay của mụ khiến cho Vương Ngọc Yến cảm thấy có một luồng hấp lực muốn kéo nàng đi. Người nàng lay động, chân trái bước đi một bước. Nàng vội gắng gượng đứng vững lại, nhưng mụ kia vẩy tay luôn.

Wương Ngọc Yến sợ quá bất giác la lên một tiếng.

Mộ Dung Phục biết đối phương thi triển một thứ "lăng hư cầm nã pháp" trong tuyệt kỹ "cầm long công", phép cầm nã này là luyện được tinh thực đến tột độ thì có thể vẩy tay trên không mà kéo đối phương lại bên mình được.

Wương Ngọc Yến nội lực bình thường, mà mụ kia vẩy tay lia lịa mới kéo được nàng đi thì đủ biết công phu của mụ chưa được tinh thâm cho lắm.

Mộ Dung Phục thấy mụ vẩy tay đến lần thứ ba liền khẽ phất tay áo một cái, theo chiêu "đầu chuyển tinh di" khiến cho nội kinh phép "Lăng hư cầm nã" bắt ngược chiều lại.

Mụ kia la lên một tiếng. Chân đứng không vững, mụ đang ở trong khe đá tảng loạng choạng rồi bước ra ngoài. Mụ bị lùi đến trước mặt Mộ Dung Phục chỉ còn cách bốn năm thước, nội kinh mới tiêu tan không tiến về phía trước nữa.

Mụ đàn bà cả kinh, sợ Mộ Dung Phục hạ thủ hại mình liền cố sức nhảy mạnh một cái lùi lại phía sau hơn một tượng mới đứng vững vàng.

Wương Ngọc Yến nói:

- Lẽ phu nhân tại đảo Na Hoa biển Nam Hải! "Thái Yến Công" của phu nhân thiệt là thần diệu! Tại hạ khâm phục vô cùng!

Thiếu phụ kia biến sắc:

- Tiểu cô nương! Sao cô nương... lại biết họ ta? và... biết luôn cả "Thái Yến Công" của ta? Lúc này thiếu phụ không còn ở trong khe mấy tảng đá tối tăm nữa. Mọi người trông rõ thiếu phụ mặc áo đen. Nhưng áo đen này dường như có thêu nhiều thứ chỉ ngũ sắc và kim tuyến, ngân tuyến. Dưới ánh đèn lửa, tấm áo bật lên những màu sắc lóng lánh biến ảo rực rỡ.

Wương Ngọc Yến lại nói:

- Thất thái bảo y là một món chi bảo ở đảo Na Hoa, bốn bề đều biết tiếng, phu nhân lại vừa mới thi triển một công phu rất thần diệu là "Cầm long không hạc" bắt được vật ở trên không và đó chính là "Thái Yến Công" một tuyệt kỹ lừng danh thiên hạ của đảo Na Hoa.

Nguyên đảo Na Hoa ở miền Nam Hải. Trên những hốc đá núi tại đảo này chim én làm tổ ở những chỗ rất cao và cực kỳ hiểm hóc, nên việc tìm lấy yến nào không phải dễ dàng.

Nhà họ Lê ở đảo này đã lâu đời, có đến mấy trăm năm, rồi do công việc tìm yến sào mà luyện thành tuyệt kỹ "Thái Yến Công" một môn độc đáo của riêng nhà họ Lê. Tuyệt kỹ này chẳng những cần một "cầm nã thủ pháp" có thể bắt lấy đồ vật trên không gian mà cả về môn khinh công, bộ pháp cũng khác xa những môn phái thông thường.

Vương Ngọc Yến vừa nhìn nhận thân pháp Lê phu nhân nhảy bật tung mình về phía sau, tựa hồ như ngọn gió bẻ gãy người Lê phu nhân thì không còn nghi ngờ gì nữa và nói toạc ra.

Lê phu nhân bị Mộ Dung Phục vẫy tay một cái đã lôi cuốn được mình đi thì trong lòng kinh hãi vô cùng! Mụ lại nghe Vương Ngọc Yến nói toạc võ công lai lịch nhà mình thì cho là những môn sở trường của mình, đối phương đều biết hết. Mụ không dám tỏ vẻ ngang ngược nữa, quay lại nói với Đoan Mộc Nguyên:

- Đoan Mộc lão nhị! Đã là bậc hảo hán thì chính mình đã làm điều gì phải tự nhận lấy. Lang quân ta cùng mấy anh em phải chăng đã bị hại về tay ngươi?

Đoan Mộc Nguyên cười ha hả đáp:

- Tưởng ai? Té ra là Lê phu nhân, đảo chúa đảo Na Hoa biển Nam Hải. Lão phu cam bẽ thất kính! Chúng ta cùng ở miền Nam Hải vậy phu nhân là hàng xóm với lão phu. Lão phu xin nói thật chưa từng gặp quý lang quân lần nào, chứ đừng nói đến chuyện gia hại y nữa!

Lê phu nhân nửa tin nửa ngờ nói:

- Lão có hạ thủ hay không, sau này ta sẽ biết chớ giấu ta thế nào được. Ta mong rằng lão không phải là hung thủ.

Lê phu nhân dứt lời rồi lại ẩn vào trong khe đá.

Lê phu nhân vừa rút lui thì đột nhiên từ trên ngọn cây tùng có một vật nặng rớt xuống đánh "choảng" một tiếng nghe kinh khủng. Vật đó đụng vào tảng đá núi, chính là một chiếc đỉnh đồng rất lớn.

Mộ Dung Phục ngẩng đầu lên trông lên ngọn cây tùng trước để xem nhân vật nào đã lên ẩn núp trên đó. Y tự hỏi:

- Không biết người này là ai mà mang nổi một vật nặng đến mấy trăm cân lên ngọn cây, rồi lại quật xuống? Cái đỉnh này trông cũng giống như cái đỉnh đồng của động Bích Lâm mà Công Dã Càn vừa đá lăn ra lúc nãy. Có điều nó lớn hơn cái đỉnh kia nhiều. Chẳng lẽ Tang Thổ Công lại nấp trên ngọn cây ư?

Mộ Dung Phục ngẩng đầu lên thì chẳng thấy một người nào. Giữa lúc ấy, y bỗng nghe mấy tiếng vo ve nhỏ nhẹ vang lên bên tai, lẫn với tiếng gió. Nếu không thính tai thì không phân biệt được. Tâm linh y rất mẫn tiệp, vừa nghe thấy tiếng vo ve khác lạ liền huy động một luồng kinh phong phóng ra. Trước mắt ánh sáng bạc lập loè có đến mấy nghìn mũi kim nhỏ như lông trâu bắn tung ra bốn phía.

Mộ Dung Phục lảo bảm:

- Nguy rồi!

Đoạn nắm lấy lưng Vương Ngọc Yến, tung mình nhảy lên không. Y bỗng nghe tiếng Công Dã Càn, Phong Ba ác cùng mọi người xung quanh mình nhao nhao kêu lên:

- úi chao! nguy rồi!

- Trời ơi trúng phải độc châm rồi!
- Mẹ kiếp! ám khí này độc lắm đây!
- úi chao! Sao lại ngứa chết người thế này?

Mộ Dung Phục còn đang lơ lửng trên không, đưa mắt nhìn xuống nhìn thấy nắp chiếc đỉnh đồng lớn kia động đậy, rồi vô số những vật gì ở trong đỉnh tung ra. Y không kịp nghĩ gì hơn, liền nhắc Vương Ngọc Yến để vào ngọn cây nói:

- Biểu muội hãy ngồi đây!

Rồi y tung mình hạ xuống, hai chân đứng thẳng lên nắp đỉnh bằng phép "Thiên cân trụ" để đè chặt nắp đỉnh không cho động đậy.

Cử động của y chỉ biến diễn trong chớp mắt.

Mộ Dung Phục giữ được nắp đỉnh lại rồi nghe tiếng la gọi bốn mặt vang lên:

- úi chao! Mau lấy thuốc giải độc cho ta!
- Đây là "Ngưu mao châm" của động Bích Lân. Chỉ trong vòng một giờ, nó làm cho sưng cổ họng và đánh thẳng vào trái tim thì rất là nguy hiểm.
- Tang Thổ Công! Tên giặc thối tha kia! Mi ở đâu?
- Phải tóm cổ hắn để bắt hắn lấy thuốc giải.
- Thằng cha đểu giả này phóng "Ngưu mao châm" bừa bãi. Mình đây là bạn già cũng bị thương với hắn rồi!

- Lấy thuốc giải mau! Lấy thuốc giải mau! Tang Thổ Công đâu?

Những tiếng la gọi Tang Thổ Công, lấy thuốc giải nhốn nháo cả lên.

Người trúng độc châm có kẻ nhảy loạn lên, có người ôm gốc cây mà kêu. Xem thế đủ biết "Ngưu mao châm" lợi hại vô cùng, khiến người trúng phải không sao chịu nổi. Trong những người bị trúng độc châm này có một số là chưởng môn nhân hay tôn chủ các phe phái cũng la làng chửi tục, không giữ được thái độ bình tĩnh của người cao cả nữa.

Mộ Dung Phục vẫn bản khoăn tự hỏi:

- Trong anh em mình chẳng biết có ai trúng độc châm không?

Chỉ trong nháy mắt y thấy Công Dã Càn tay trái xoa ngực, tay phải ôm bụng, đang ngưng thần vận khí, Phong Ba ác thì hai chân nhảy loạn lên lớn tiếng mắng chửi om sòm. Mộ Dung Phục biết rằng hai gã đã bị trúng ám khí, trong lòng vừa lo lắng nghi ngờ, lại vừa căm hận.

- Rõ ràng có người vận động cơ quan trong đỉnh đồng thì những mũi tên ở trong đỉnh mới phóng ra được. Nếu không thì trong nháy mắt độc châm làm sao bắn ra nhiều đến thế?

Đáng giận hơn nữa là cái đỉnh đồng rớt xuống đánh bình một tiếng làm cho y phải ngừng đầu nhìn lên ngọn cây để người ngồi trong đỉnh nhân cơ hội chớp nhoáng này phóng độc châm ra.

Nếu Mộ Dung Phục không ứng biến mau lẹ và nội lực không mãnh liệt thì đã bị hàng ngàn hàng vạn mũi kim châm bắn vào trong da thịt rồi.

Kẻ ngồi trong đỉnh phóng trộm ám khí ra đã được chiếc đỉnh che cho gã yên như núi Thái Sơn.

Mộ Dung Phục vận nội kinh để hất độc châm ra đều bắn vào những người xung quanh, hoặc bắn vào đỉnh cũng không làm cho gã bị thương được.

Bỗng nghe một thanh âm quái gở lên tiếng:

- Mộ Dung Phục! Đó là lỗi tại ngươi. Chủ trương của ngươi là lấy gậy ông đập lưng ông thì bây giờ những mũi tên này ngươi hất ra làm cho nhà ngươi bị nạn là đáng lắm. Người nói mấy câu này đã đứng xa ẩn vào sau tảng đá lớn nên không trúng phải độc châm, hẳn bình yên đứng nói móc chơi.

Mộ Dung Phục không thèm để ý gì đến người đã nói đồng đó, Y nghĩ bụng:
- Muốn giải được độc châm này thì dĩ nhiên phải cần đến người ngồi trong đỉnh đã vận động cơ quan phóng độc châm ra.

Thốt nhiên Mộ Dung Phục thấy chiếc nắp đỉnh ở dưới chân mình không ngớt rung động thì chắc là người ngồi trong đỉnh toan hất nắp đỉnh để xông ra. Song phép "khinh trọng thân công phu" của Mộ Dung Phục rất mực tinh thâm. Ba ngón tay y bám vào cây tùng lớn muốn nhẹ mình lên như cái lông cũng được, mà muốn đè chặt thì có thể nặng bằng vạn cân.

Người ngồi trong đỉnh muốn thoát ra chỉ có cách là dùng bảo đao hay bảo kiếm chém vỡ đỉnh mà ra. Còn lấy sức mạnh đẩy mặt đỉnh thì không ăn thua gì, vì lúc này ba ngón tay Mộ Dung Phục đã bám vào gốc cây thì nắp đỉnh chẳng khác gì đóng vào cây vậy. Nội lực con người làm sao mà đẩy bật cả gốc cây lên được.

Người ngồi trong đỉnh thần lực hẳn là ghê gớm lắm. Lúc bình thường chắc hẳn có thể dùng sức mạnh ở lưng đẩy ngã được cả con bò mộng lớn. Nếu không thế thì khi nào hẳn dám mạo hiểm dùng phương pháp kỳ quái này để hại người?

Người ngồi trong đỉnh đẩy luôn mấy cái mà nắp đỉnh chẳng khác gì bị trái núi đè lên, không nhúc nhích được chút nào. Hẳn cực kỳ nóng nảy, luôn luôn vận hết sức bình sinh nhưng lay động làm sao được phép "thiên cân trụ" của Mộ Dung Phục?

Mộ Dung Phục đã định xong kế sách. Y biết rõ đối phương mỗi lần cố sức hất nắp đỉnh lên là một lần hao tổn rất nhiều chân khí. Y đã vận nội lực vào cả cây tùng lớn nên cây tùng lắc đi lắc lại mà gốc cây tùng cũng vang lên những tiếng kẽo kẹt. Tuy nhiên muốn nhổ bật gốc cây lên đâu phải chuyện dễ dàng. Có điều những rễ nhỏ bị đứt mất nhiều.

Mộ Dung Phục định bụng chờ cho người trong đỉnh đẩy cái nữa rồi đột nhiên sẽ nói tay cho đối phương vọt ra ngoài đỉnh. Y chắc rằng lúc hấn vừa ra khỏi thế nào cũng liệng ra một nắm độc châm để hộ thân. Khi đó mình sẽ vung chưởng đánh phách không cho hàng trăm hàng ngàn mũi độc châm bắn hất trở lại trúng vào người hấn thì lo gì hấn không lấy thuốc giải ra để tự cứu và lúc đó mình sẽ cướp lấy một ít thuốc giải. Cách này so với cách van xin gã còn dễ hơn nhiều.

Nấp đỉnh lại bị đẩy hai lần nữa rồi đột nhiên không thấy động tĩnh gì nữa.

Mộ Dung Phục biết người ngồi trong đỉnh đang vận động nội lực để chuẩn bị một phen cử động nữa để xông ra một cách đột ngột. Y cũng định lần này sẽ nói tay cho hấn ra và vận nội lực sẵn sàng để phóng chưởng.

Ngờ đâu Mộ Dung Phục chờ hồi lâu người trong đỉnh vẫn không nhúc nhích tựa hồ bị chết ngộp trong đó rồi.

Bốn phía tiếng kêu gào la hét mỗi lúc một thê thảm hơn. Có người công lực tầm thường ngựa quá không nhìn được phải lăn lộn dưới đất. Có kẻ đập đầu vào đá hay tay đâm ngực thành thình, tình trạng rất là khủng khiếp.

Bỗng nghe bảy tám người đồng thời kêu lên:

- Túm cổ thằng cha Tang Thổ Công ra đây, bắt hấn phải lấy thuốc giải độc cho mau!

Giữa những tiếng la ó, mười mấy người mắt đỏ sọng, đồng thời xông về phía Mộ Dung Phục.

Mộ Dung Phục chân trái điểm xuống nấp đỉnh. Người y nhẹ nhàng nhảy tung lên không. Y toan ngồi xuống một cành cây tùng mọc chia ngang ra thì đột nhiên những tiếng vo vo vang lên. Hàng trăm hàng ngàn mũi kim nhỏ li ti loé sáng bắn chành chếch lên.

Biến diễn này xảy ra rất đột ngột. Người bắn độc châm là Tang Thổ Công hãy còn ngồi trong đỉnh, thế mà nắm độc châm này phóng ra rất mãnh liệt thì rõ ràng đã được bắn ra bằng máy móc chứ sức người đâu mạnh được đến thế? Chẳng lẽ Tang Thổ Công còn có đồng đảng nấp gần đây để hạ độc thủ nữa chăng?

Lúc này Mộ Dung Phục người đang lơ lửng trên không chẳng có cách nào tránh được. Nếu dùng chưởng lực hất xuống thì bốn người bọn Đặng Bách Xuyên đang ngồi dưới gốc cây lại bị trúng tên thêm một lần nữa. Như thế là làm hại đến anh em nhà.

Mộ Dung Phục nghĩ đến sáu chữ "Nam Mộ Dung, Bắc Kiều Phong" không phải chốc lát mà nên được. Nhà họ Mộ Dung có võ công gia truyền đến mức độ thần sầu quỷ khốc. Mộ Dung Phục tuy để hết tâm lực vào việc trung hưng phục quốc, không dành hết thì giờ vào việc luyện võ, nhưng dòng dõi chính tông Mộ Dung ở Cô Tô há phải tầm thường?

Mộ Dung Phục phát tay áo một cái phùng lên như cánh buồm ở trên không để mượn đà nhảy tránh sang bên trái ba thước. Đồng thời lại vung tay áo bên phải lên một luồng nội lực

nhu hoà mà thâm hậu phóng ra khiến cho hàng ngàn mũi độc châm phóng lên trời. Rồi người như chiếc điều giấy nhẹ nhàng hạ dần xuống.

Lúc này trên trời tuy không có ánh sáng trăng sao, nhưng đèn đuốc bốn mặt chiếu sáng tỏ. Mọi người mắt nhìn thấy Mộ Dung Phục thân pháp nhẹ nhàng tựa hồ như người đi ở trên không thì không khỏi kinh hãi. Những tiếng la ó quát mắng xen lẫn với tiếng hoan hô như sấm dậy lập tức lấn áp hẳn những tiếng la thê thảm chói tai kia.

Mộ Dung Phục lúc người còn lơ lửng trên không đã để mắt chú ý nhìn xem đám tên đó từ đâu bắn lên thì đột nhiên có tiếng la úi chao phát ra từ ngọn cây tùng và đúng là thanh âm Vương Ngọc Yến.

Mộ Dung Phục không còn thì giờ để hỏi han nàng nữa. Người y rớt xuống gần đất còn cách chừng một trượng thì chân trái đã dậm vào một cành cây mọc ngang ra để mượn đà nhảy sang mé hữu.

Lúc trước y hạ mình xuống từ từ nhưng bây giờ y phóng người đi lẹ như chim ưng. Như một luồng kinh phong lướt qua, hai chân y đã đặt xuống đầu một người thấp tùn hũn mà béo chùn béo chụt ngồi cạnh phiến đá.

Nguyên khi y còn lơ lửng trên không đưa mắt nhìn bao quát toàn trường đã thấy người này ôm một cái đỉnh như thủ thế để phóng tên ra.

Gã lùn xoay người đi tránh ra ba thước, động tác cực kỳ mau lẹ, trông như một quả cầu tròn quay dưới đất.

Mộ Dung Phục chân trượt vào chỗ không đã phóng chưởng ra đánh binh một tiếng. Chưởng lực phóng tới sau lưng đối phương. Gã lùn đang muốn đứng dậy thì bị chưởng lực của Mộ Dung Phục đánh tới lại ngã lăn ra. Gã liền mượn thế lăn luôn đi bảy tám trượng rồi mới đứng lên. Nhưng phát chưởng này của Mộ Dung Phục cực kỳ mãnh liệt. Gã vừa đứng lên thì người đã lão đảo mấy cái, hai chân nhũn ra lại ngồi phệt xuống.

Mười mấy người vẫn la gọi:

- Tang Thổ Công! Lấy thuốc giải ra!

Rồi nhảy xổ lại. Đặng Bách Xuyên và Bao Bất Đồng đều lảm bảm:

- Té ra gã này là Tang Thổ Công.

Hai người hấp tấp toan bắt gã để lấy thuốc giải trị thương cho anh em vừa quát vừa nhảy phóc tới.

Tang Thổ Công tay trái chống xuống đất toan đứng lên, nhưng vì bị thương nặng quá nên không còn đủ sức.

Bao Bất Đồng nhảy lại rất lẹ liền thò tay ra nắm lấy vai gã. Y ra chiêu này rất nặng tay, tưởng đối phương không thể nào tránh được. Ngờ đâu năm ngón tay vừa nắm được vai đối phương thì ngón tay và lòng bàn tay đau nhức không chịu được phải rút về.

Y xoay bàn tay lên coi thấy lòng bàn tay máu chảy đầm đìa.

Nguyên trên áo Tang Thổ Công đã dắt dây mũi kim nhọn chẳng khác gì lông nhím.

Những mũi châm này đều tẩm thuốc độc.

Chỉ trong chốc lát, Bao Bất Động cảm thấy lòng bàn tay ngứa ngáy ghê gớm, đau buốt thấu tim. Y cảm hận không chặt đứt được bàn tay này vứt đi ngay.

Bao Bất Động vừa kinh hãi vừa căm giận liền phóng chân trái ra đá một chiêu Kim câu phá băng nhằm vào đít Tang Thổ Công.

Gã thấy hấn nằm phục dưới đất người hơi quần quại đã chắc mẩm thế nào cũng đá trúng đối phương.

Bao Bất Động ra tay rất mau, chớp mắt đầu bàn chân chỉ còn cách đít Tang Thổ Công chừng mấy tấc thì đột nhiên tỉnh ngộ la lớn:

- Chao ôi! Hỏng rồi! Nếu mông đít hấn cũng đặt độc châm thì cái chân này của mình cũng bị hỏng mất. Ngu.

Nhưng chân đã phóng ra nếu thu về đột ngột thì sẽ tổn thương đến gân cốt. Gã liền phóng tay trái rất mau đập mạnh xuống đất rồi mượn đà cho người lộn băng đi. Gã tính rất mau lẹ, đầu bàn chân chỉ hơi lướt vào quần Tang Thổ Công mà thôi, không biết mông đít Tang Thổ Công có châm độc hay không.

Lúc ấy Đặng Bách Xuyên cùng mọi người đã nhảy tới phía sau Tang Thổ Công, mắt thấy Bao Bất Động ra tay bắt hấn mà chẳng hiểu tại sao gã lại bị thương?

Tuy Tang Thổ Công nằm phục dưới đất không nhúc nhích mà chẳng dám mạo hiểm động thủ.

Bao Bất Động tính tình cố chấp, đã bị thất bại, khi nào chịu thôi? Gã liền ôm một khối đá lớn nặng đến hơn hai trăm cân, kêu lên:

- Tránh ra! Để tiểu đệ đánh chết quân khốn nạn!

Có người vội la lên:

- Không được! Đánh chết gã thì lấy đâu ra thuốc giải độc.

Có người lại kêu lên:

- Thuốc giải ở trong mình hấn! Cứ đánh chết hấn đi là lấy được.

Bấy nhiêu người tuy tụ họp với nhau, xem chừng mỗi người có một ý kiến riêng, chẳng ai đồng tâm hiệp lực.

Bao Bất Động muốn đánh chết Tang Thổ Công có người phản đối lại có người biểu đồng tình. Mỗi người nói một cách.

Bao Bất Động tay cầm tảng đá lớn bước mau lại lưng Tang Thổ Công quát lên:

- Ta phải đánh chết mi, một kẻ khốn nạn đây mình chỗ nào cũng có độc châm. Lúc đó lòng bàn tay gã càng ngứa ran lên không chịu nổi. Gã giơ thẳng hai tay đập mạnh tảng đá xuống lưng Tang Thổ Công.

Bỗng nghe một tiếng binh vang lên! Dưới đất cát bụi bay mù. Mọi người đều giật mình kinh hãi. Nếu cái đập đó mà trúng lưng Tang Thổ Công thì da thịt gã đến tan nát và hấn rú lên thê thảm là cùng, không thể nào có cát bụi bay mù như thế được.

Mọi người định thân nhìn lại thì kinh hãi vô cùng. Khối đá nằm tro dưới đất mà Tang Thổ Công đã biến đi đâu mất.

© [HQD](#)